

Diuen que ens assemblem molt al

pastor alemany,

però tenim les

més llargues i primes, el

curt i robust,

la

bastant llarga i

, les

punxegudes,

uns

impressionants que mostrem per defensar-nos

quan ens trobem davant d'un perill i els

en forma

d'

i d'un color

molt bonic.

Tenim tan bona vista que fins i tot hi veiem de

Fem de 65 a 85 cm

i de 100 a 140 cm de

amb una cua de 30 a 56 cm, i pesem entre 25 i 50 kg.

Sempre vivim en

La família la formem una desena de

Sí, sí, soc un llop, no tingueu por! No cal que fugiu. Ja sé que no n'heu conegut mai cap que parli com jo, però no cal que xiscleu, ni que aneu a buscar un guàrdia, ni un caçador!

Heu de pensar que si els llops tenim mala fama és per culpa de les exageracions que s'han arribat a dir de nosaltres. Hi ha, sobretot, una història que s'explica sovint d'un parent meu que fa molts anys es va menjar l'àvia d'una nena molt simpàtica que es deia Caputxeta Vermella. I ara! Mentida podrida!

Per sort, les coses canvien i la gent, avui, no s'ho creu. ¿Hi ha algú tan curt de vista que sigui capaç d'afirmar que un sol llop es pot arribar a empassar una velleta sencera amb les ulleres posades, vestida amb faldilles, jupes, jerseis i mitjons, un mocador al cap, el cinturó, calçada amb esclops, guarnida amb arracades i anells, les agulles de fer mitja a la mà, i...? I ara! Em sembla que els homes, quan deixen de ser infants, ja només pensen a dir i fer criaturades.

L'amo, que es pensa que és molt llest, ara escriu un llibre per explicar la seva famosa teoria que consisteix a demostrar que si els animals ferotges ens acostuméssim a viure junts sense que ens faltés mai el menjar que necessitem, ens tornariem pacífics i no ens mossegariem els uns als altres... Què m'ha d'explicar, a mi, que soc incapaç de matar una mosca! I què es pensa, l'amo? Ni a mi, ni a cap altre d'això, animal, vull dir, no ens agrada haver-nos de barallar i molt menys mossegar-nos. ¿I per què li hauria de clavar les dents, jo, a un cérvol, a un gos o a un altre llop? Seria cosa de ximples. Si ens arribem a queixalar és perquè ens hem quedat sense menjar i tenim fam. Però si totes les menjadores són plenes, si sabem que no hem de passar gana, s'ha de ser molt pinxo i busca-raons per ensenyar les dents amb mala intenció a qualsevol individu, sigui home, animal o germà de raça.

Bé, ara ja sabeu qui soc, d'on vinc, com és la meva família. I no cal que em pregunteu què faig en aquestes hores del migdia tot sol, pel carrer, sense que ningú em controli ni em porti agafat pel coll amb una corretja. No cal que m'ho pregunteu perquè ja tenia la intenció d'explicar-ho.

He aprofitat la primera ocasió que se m'ha presentat per escapar-me de casa.

Ho tenia molt estudiat perquè n'havíem parlat molt sovint. La mare s'ha fet gran i ja no té delit per fugir i anar a córrer aventures pel món. Diu que li faria por trobar-se amb algú que volgués aprofitar la seva pell, que encara fa goig de tan ben conservada que està, per fer-se'n una jaqueta. Però també diu que comprèn perfectament que jo, a la meva edat, tingui ganes de saber què és dormir entre les mates, empaïtar llebres i conills, rentar-me el morro cada matí a primera hora en un rierol, fer posar la pell de gallina a algun pagès despistat que em vegi de trasantó quan travesso un sembrat, emmirallar-me en les tranquil·les aigües dels llacs, fer sentir la meva poderosa veu les nits de lluna clara...

"Ets un digne net del teu avi", m'ha dit quan ha vist que no he dubtat ni un segon quan el mosso s'ha deixat la porta oberta. Aquestes paraules m'han acabat d'estimular i he fugit de casa, bé, vull dir del jardí, d'aquell pati amb parets altes i reixes com una presó.

I quan està a punt d'arregar-me, se sent un soroll molt i molt fort, l'estrèpit que només pot produir el xoc de dos cotxes. L'home del llaç té un sobresalt i no m'encerta a la primera perquè fa com tots els altres, que giren la mirada per veure l'accident.

Es distreu mirant els dos cotxes que han xocat.

© del text: Joaquim Carbó Masllorens, 2016
© de les il·lustracions: Pedro Rodríguez Rodríguez, 2016

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2017
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2017

ISBN: 978-84-9975-817-6

DL L 5-2017

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

✂ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.